

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: APETI s.r.o.**, IČ 28703618, sídlem Rooseveltova 296, Litvínov, **proti žalovanému: Státnímu úřadu inspekce práce**, Kolářská 451/12, Opava, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 19.5.2011, č.j. 2011/30648-421,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 19.5.2011, č.j. 2011/30648-421, a rozhodnutí Úřadu práce v Mostě ze dne 24.2.2011, č.j. 680/11/MO, se pro **nezákonnost zrušují a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2 037,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „původní žalovaný“) ze dne 19.5.2011, č.j. 2011/30648-421, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce v Mostě (dále jen „úřad práce“) ze dne 24.2.2011, č.j. 680/11/MO, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce spáchal správní delikt podle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), tím, že zaměstnával v sídle žalobce minimálně dne 5.2.2010 P. H., nar. „X“, který vykonával práci pro žalobce tím, že jako zástupce žalobce potvrdil doporučenku do zaměstnání pro J. A., nar. „X“, bez uzavření pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy, čímž mu umožnil výkon nelegální práce ve smyslu ustanovení § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, za což mu byla uložena pokuta ve výši 20 000,- Kč a povinnost náhrady nákladů správního řízení.

Dne 1.1.2012 vstoupil v účinnost zákon č. 367/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, jímž došlo ke změně i ustanovení § 125 zákona o zaměstnanosti, který stanoví věcnou působnost orgánů kontroly na úseku zaměstnanosti. Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) ve spojení s ustanovením čl. II bod 16 zákona č. 367/2011 Sb., ustanovením § 141 odst. 4 zákona o zaměstnanosti a ustanovením § 4 odst. 1 písm. j) bod 3 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, přešla dne 1.1.2012 působnost původního žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí na Státní úřad inspekce práce, který se stal žalovaným.

Žalobce nejprve popsal dosavadní průběh řízení a vyjádřil nesouhlas s kvalifikací podpisu doporučenky jako výkonem nelegální práce. Žalobce odkázal na to, že i do protokolu ze dne 1.9.2010 uvedl, že doporučenku pan H. podepsal na základě plné moci a stejně tak zaslal na e-mail jako odpověď na žádost úřadu práce, obojí dne 5.2.2010. Správní orgán však nikdy nevyzval žalobce, aby plnou moc doložil, ani nebyl poučen o následcích, když tuto plnou moc nedoloží. Myslel si, že jeho vysvětlení je dostačující. Správní orgán tak nepostupoval v souladu s ustanovením § 50 odst. 3 a § 53 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Navíc je pan H. odpovědným zástupcem žalobce od 1.7.2010, a tak dle § 11 odst. 1 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (dále jen „živnostenský zákon“) odpovídá za řádný provoz živnosti a za dodržování živnostenských předpisů a je k žalobci ve smluvním vztahu. V daném případě se jedná o zákonné generální zmocnění, ze kterého je zřejmé, že odpovědný zástupce mimo jiné v souvislosti s kontrolou a naplňováním své zákonné odpovědnosti podle § 11 živnostenského zákona činil i právní úkony, které se stvrzují podpisem. Pan H. měl na předmětné právní úkony navíc i plnou moc, tak se jednoznačně nemůže jednat o nelegální práci. Nesouhlasí s tvrzením, že zákon o zaměstnanosti neumožňuje činit úkony za jednatele společnosti na základě plné moci, aniž by byl se zplnomocněnou osobou uzavřen pracovněprávní vztah nebo jiná smlouva. V žalobou napadeném rozhodnutí se tímto původní žalovaný vůbec nezabýval, ačkoliv to bylo namítáno. Ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 29.12.2010, č.j. 2010/88211-424, původní žalovaný uvedl, že vztah mezi odpovědným zástupcem a podnikatelem nemusí být nutně pracovněprávní, postačuje obecný vztah smluvní. Plná moc, ale i funkce odpovědného zástupce je v tomto vymezení pojmu nelegální práce právě tou „jinou smlouvou“. Touto jinou smlouvou je nutno rozumět i smluvní typy vyskytující se v jiných právních předpisech. Předmětné úkony nepovažuje žalobce za výkon práce, proto do protokolu ze dne 18.1.2011 na otázku, zda vykonával pro něj práci spočívající v zastupování společnosti P. H., a na základě jaké smlouvy, odpověděl, že ne. V následných rozhodnutích však byla tato odpověď překroucena. Touto námitkou se však původní žalovaný rovněž nezabýval. Žalobce dále odkázal na definici práce v § 2 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a poukázal na to, že P. H. neobdržel žádnou odměnu ani jiný prospěch. Navíc má pan H. bydliště v sídle žalobce, neboť se jedná o rodinný dům, kde kanceláře společnosti jsou propojeny se soukromým bytem. Dále uvedl, že e-mail „X“ slouží i k soukromým účelům nejenom pana H., ale i jiným členům rodiny. Pro potřeby případné odpovědi na e-mail odpovědným zástupcem, která je doslova zřídka kdy nebo jen jednou, a to bez nároku na mzdu, odměnu či prospěch, neexistuje žádná zákonná povinnost mít uzavřen s odpovědným zástupcem pracovní poměr. Původní žalovaný se tak nevypořádal se všemi námitkami a porušil i ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

Původní žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a odkázal na znění ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) a § 5 písm. e) bod 1. zákona o zaměstnanosti a ustanovení § 11 živnostenského zákona. Vztah mezi odpovědným zástupcem a podnikatelem nemusí být podle § 11 živnostenského zákona vztahem pracovněprávním, postačuje obecný smluvní vztah. Je nesporné, že P. H. vykonával funkci odpovědného zástupce pro zaměstnavatele. Podepsání doporučenky do zaměstnání a zaslání informace prostřednictvím veřejné datové sítě představuje výkon práce pro zaměstnavatele. Jinou smlouvou ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti není ani nepojmenovaný vztah podnikatele a odpovědného zástupce, ani plná moc, jak se domnívá žalobce. Toliko zapsání odpovědného zástupce v daném případě do obchodního rejstříku nezakládá smluvní vztah mezi podnikatelem a odpovědným zástupcem. Smluvní vztah s P. H. nebyl schopen žalobce doložit. Navíc na dotaz úřadu práce zda pan H. vykonával pro žalobce práci spočívající v zastupování společnosti na základě „jiné smlouvy“ žalobce odpověděl, že nikoliv. P. H. vyplňoval doporučenku pana A. na pracovní zařazení „Prodejce potravin, pomocný skladník/skladnice,“ přičemž je u žalobce odpovědným zástupcem toliko v předmětu podnikání „klempířství a oprava karosérií“ a „opravy silničních vozidel.“ Je nepochybné, že předmět podnikání, ke kterému byl pan H. odpovědným zástupcem, tak ani neodpovídal pracovnímu zařazení jmenovaného uchazeče o zaměstnání, přesto o přijetí tohoto uchazeče P. H. sám rozhodoval, tedy vykonával práci pro žalobce. Žalobci není vytýkáno, že plnou moc nedoložil, proto ani nemusel být vyzván k jejímu předložení. Současně není zřejmé, jaký by tato plná moc měla mít význam, jestliže je konstatováno, že zastupování na základě plné moci nelze podřadit pod „jinou smlouvu“ ve smyslu ustanovení § 5 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti. I když žalobce namítl, že P. H. nedostal žádnou mzdu/odměnu/prospěch, je nutno mít za to, že P. H. vykonával pro zaměstnavatele práci, když byl kontaktní osobou, která prokazatelně projednávala nahlášené volné pracovní místo s uchazeči o zaměstnání, jak vyplývá ze spisové dokumentace, rozhodoval i o jejich přijetí do pracovního poměru. Ústava deklaruje nárok zaměstnance na odměnu za práci pro zaměstnavatele, ve věci tak není relevantní, zda P. H. fakticky odměnu obdržel. Není zřejmé, kam žalobce míří námitkami, že e-mail „X“ slouží i k soukromým účelům a tím, že P. H. bydlí v domě, kde jsou kanceláře žalobce.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Ze správního spisu postoupeného původním žalovaným soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Ve spise je založen e-mail ze dne 5.2.2010, ve kterém P. H. sděluje úřadu práce, že se u nich žádný J. A. o práci řidiče nezajímal. Dále je ve spise založena kopie doporučenky vystavená úřadem práce, na níž je uvedeno doporučení J. A. k žalobci jako zaměstnavateli v pracovním zařazení řidič nákladního automobilu, prodejce potravin, pomocný skladník/skladnice. Jako kontaktní osoba je uveden P. H., dále je na doporučení uveden jako důvod nepřijetí „nevyhovuje“, dále je uvedeno datum dne 5.2.2010, nečitelný podpis a razítko žalobce. Z výpisu veřejné části živnostenského rejstříku ze dne 17.8.2010 je patrné, že P. H. byl ustanoven jako odpovědný zástupce žalobce. Ve sdělení ze dne 19.2.2010 žalobce jednatelem T. H. sděluje, že P. H. nemá a nikdy neměl uzavřen žádný pracovněprávní vztah se žalobcem a z funkce odpovědného zástupce mu neplynou a nikdy neplynuly příjmy. Do protokolu z ústního jednání dne 1.9.2010 T. H. za žalobce setrval na svém prezentovaném stanovisku ve sdělení ze dne 19.2.2010 a dále uvedl, že P. H. činil úkony na základě plné moci. Co se týká odeslaného e-mailu, plná moc byla udělena z důvodu snahy vyjít úřadu práce vstříc, aby byla poskytnuta co nejdříve odpověď, neboť nebyl jednatel přítomen. Dále uvedl, že na základě informací zaměstnankyně úřadu práce, že kontaktní osoba nemusí být zaměstnanec, ale pouze osoba, které mohou uchazeči zavolat, zda mohou přijít na kontaktní místo, byl otec jednatele P. H. uveden jako kontaktní osoba, neboť na adrese sídla žalobce má bydliště a ví, kde se jednatel T. H. zdržuje, tak je schopen převzít doklady od uchazeče, životopis a tyto doklady předat. Do protokolu ze dne 18.1.2011 jednatel žalobce T. H. uvedl, že žalobce je s P. H. ve smluvním vztahu jako odpovědný zástupce, přičemž nemají uzavřenu písemnou smlouvu, neboť to zákon neukládá. Dále potvrdil podpis P. H. na doporučení J. A. a uvedl, že P. H. podepsal jen tuto doporučenku.

Soud se nejprve zabýval otázkou tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, neboť nemělo být původním žalovaným reagováno na nesouhlas žalobce s tím, že zákon o zaměstnanosti neumožňuje činit právní úkony na základě plné moci a že nebyl brán ohled na vztah speciálního a obecného zákona. Dále nebylo údajně reagováno na tvrzení o překroucené odpovědi na otázku, zda P. H. vykonával pro žalobce práci spočívající v zastupování žalobce na základě jiné smlouvy.

Soud v této souvislosti konstatuje, že původní žalovaný v odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí zřetelně vyjádřil názor, že nebylo prokázáno, že by byla udělena plná moc a tak nelze tuto námitku nijak akceptovat. Dále se vyjádřil i ke specialitě zákona o zaměstnanosti ve vztahu ke správnímu řádu a občanskému zákoníku a uvedl, že jiný smluvní vztah a jeho obsah, na jehož základě by byl P. H. oprávněn podepsat doporučenku, nebyl prokázán. Soud v této části konstatuje, že neshledal tvrzenou nepřezkoumatelnost rozhodnutí a může přistoupit k meritornímu přezkumu.

Podle § 11 odst. 1 živnostenského zákona podnikatel může provozovat živnost prostřednictvím odpovědného zástupce. Odpovědný zástupce je fyzická osoba ustanovená podnikatelem, která odpovídá za řádný provoz živnosti a za dodržování živnostenskoprávních předpisů a je k podnikateli ve smluvním vztahu. Nikdo nemůže být ustanoven do funkce odpovědného zástupce pro více než čtyři podnikatele.

Podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 4.1.2012, se nelegální prací rozumí, pokud fyzická osoba nevykonává práci pro právnickou nebo fyzickou

osobu na základě pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy, nejde-li o manžela nebo dítě této fyzické osoby.

Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopustí tím, že možní výkon nelegální práce.

Podle § 2 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění účinném do 31.12.2011 (dále jen „zákoník práce“), závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.

Podle § 3 zákoníku práce závislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.

Výkonem nelegální práce se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud ve své judikatuře, ze které vyplývá následující.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.12.2010, 4 Ads 44/2010, www.nssoud.cz, vyplývá, že v sankčních správních řízeních zahajovaných ex offa je při zjišťování skutkového stavu kladen zvláštní důraz na naplnění zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu, a zásady vyšetřovací dle § 50 odst. 3 tohoto zákona. Důkazní prostředky, které nesplňují dostatečnou míru konkrétnosti, jednoznačnosti a průkaznosti, je nutné odmítnout jako nevyhovující. Dále z tohoto rozsudku vyplývá, že při zjišťování, zda byly naplněny znaky správního deliktu spočívajícího v umožnění výkonu nelegální práce, musí být zjišťováno, že byly naplňovány běžné úkoly vyplývající z předmětu činnosti podnikatele, to jest úkoly přímo související se zajištěním výroby nebo poskytováním služeb, prováděné v jeho provozovně vlastním jménem a na vlastní odpovědnost.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29.9.2011, 4 Ads 75/2011, www.nssoud.cz, smyslem právní úpravy nelegální práce je eliminace zaměstnávání nelegálních pracovníků, ať by se již jednalo o pracovníky vykonávající pro zaměstnavatele běžnou činnost namísto v pracovněprávním vztahu na základě živnostenského oprávnění v režimu tzv. švarcsystému nebo umožnění výkonu práce zahraničním pracovníkům nedisponujícím potřebným pracovním povolením, event. výkon závislé práce bez pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy. Nejvyšší správní soud se při vymezení pojmu „práce“ ztotožnil s názorem Městského soudu v Praze, že pojem „úsluha“ ve smyslu „bezúplatná laskavost“ není ekvivalentní k pojmu „práce“. Z tohoto rozsudku také vyplývá, že je nutno zkoumat vztah nadřízenosti a podřízenosti, zda byla pobírána mzda, plat či jiná odměna, zda se jednalo o soustavnou činnost. Dále je při hodnocení společenské nebezpečnosti nutno zohlednit i příbuzenský vztah osob vykonávajících „práci“ a podnikatele.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.4.2012, 4 Ads 177/2011, www.nssoud.cz, je uvedeno, že pod pojmem nelegální práce nelze rozumět práci v nejobecnějším smyslu, tedy že stačí, když pracující osoba vyvíjí nějakou pracovní činnost. K posouzení práce cizincem jako nelegální práce ve smyslu zákona o zaměstnanosti

je třeba, aby tuto práci vykonával cizinec soustavně, podle pokynů a za mzdu, plat nebo odměnu. Cílem zákona o zaměstnanosti totiž není potírat jakoukoli práci cizinců, ale jen takovou, kterou cizinci vykonávají v rozporu s povolením k zaměstnání (například jiný druh práce) nebo bez povolení k zaměstnání, tedy práci, která je obdobná závislé práci ve smyslu zákoníku práce. Nepochybně tak není cílem zákona o zaměstnanosti potírat bezúplatnou jednorázovou pomoc mezi příbuznými.

Ačkoliv byly některé shora uvedené principy vyjádřeny Nejvyšším správním soudem ve vztahu k nelegální práci cizinců, lze je použít i v projednávaném případě. Ze všech shora uvedených judikátů pak vyplývá povinnost úřadu práce, má-li být správní delikt spočívající v umožnění výkonu nelegální práce prokázán, zkoumat i okolnosti, za nichž byla pracovní činnost vykonávána, tj. jakým způsobem a jak často byla pracovní činnost vykonávána. Tvrdí-li podnikatel, že se jednalo o jednorázovou bezplatnou výpomoc, musí být jeho tvrzení prostřednictvím provedeního dokazování vyvráceno. K tomu pak mohou sloužit zejména výsledky svědků. V daném případě však správní orgány uvedená pravidla nedodržely, ale na svou povinnost vyšetřit skutkový stav za účelem zjištění materiální pravdy rezignovaly.

Soud se musí při vymezení skutku, který byl kvalifikován jako správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, držet jeho vyjádření ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí úřadu práce ze dne 24.2.2010. Zde je kladeno žalobci za vinu, že P. H. jako zástupce žalobce potvrdil doporučenku do zaměstnání J. A. Ačkoliv se v odůvodnění tohoto rozhodnutí i v odůvodnění rozhodnutí původního žalovaného hovoří o tom, že měl ještě P. H. odeslat i informaci (e-mail) prostřednictvím veřejné datové sítě, není mu to výrokem rozhodnutí kladeno za vinu a soud k tomuto jednání nemůže při svém hodnocení přihlížet, neboť v tom skutek vymezený výrokem rozhodnutí nespočíval.

Ve věci bylo zjištěno, resp. původním žalovaným ani úřadem práce to nebylo nijak vyvráceno, že P. H. je otcem jednatele žalobce, bydlí na stejné adrese, kde je sídlo žalobce a má přehled o tom, kde se jednatel zdržuje a může mu předat listiny týkající se uchazečů o zaměstnání. Z tohoto důvodu byl ustanoven i jako kontaktní osoba pro úřad práce. Jednatel žalobce i P. H. shodně potvrdili, že P. H. s pověřením od jednatele žalobce pouze jednou potvrdil doporučenku, a to zmiňovanou doporučenku J. A. Tento úkon provedl bezplatně s ohledem na to, že se jedná o vztah otce a syna (jednatele žalobce). V daném případě podpisem doporučenky P. H. nekonal soustavnou či opakovanou činnost spočívající v běžné činnosti žalobce, neobdržel za ni odměnu, plat či mzdu. Na základě zjištění zachycených ve správním spise a důkazů v řízení provedených lze tak konstatovat, že P. H. vykonal jednorázovou bezplatnou službu pro žalobce, kterou však nelze považovat za práci podle § 2 odst. 4 zákoníku práce. Tím méně pak se mohlo jednat o nelegální práci podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti.

Ze shora uvedeného vyplývá, že žalobou napadené rozhodnutí původního žalovaného je zatíženo nezákonností, neboť v popsaném skutku nelze spatřovat výkon nelegální práce, a proto soud podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí původního žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že uvedenou nezákonností je zatíženo i rozhodnutí úřadu práce, přistoupil soud podle § 78 odst. 3 s.ř.s. i ke zrušení tohoto rozhodnutí. Žalovaný je dle § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem shora vysloveným v dalším řízení vázán.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 2037,- Kč za zaplacený soudní poplatek ve výši 2000,- Kč a částku ve výši 37,-Kč za poštovné. Jiné účelně vynaložené náklady žalobce ze spisu nevyplývají a žalobce ani jiné náklady řízení neuvedl.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 5. listopadu 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová